

Referat despre organizarea sociala si politica, profetii in cultura ebraica - prima parte

Inca inainte de a patrunde pe teritoriul Israelului nomazii evrei crescatori de vite erau organizati pe baza comunitatii de familie si a unei economii in comun in familii si clanuri.

Fiecare clan isi avea obiceiurile si traditiile lui, membrii sai numindu-se intre ei "frati", si punand mare pret pe "puritatea sangelui", pe neamestecul prin casatorie cu alte triburi. Clanul a fost adevarata celula sociala a evreilor din primele lor timpuri de nomadism. Datorita, se pare, lui Moise evreii s-au unit formand o confederatie de 12 triburi. In timpul conflictelor care au urmat pentru ocuparea Canaanului confederatia era sub conducerea unui singur sef militar temporar, dar fiecare trib continuand sa fie condus de propriul sau sfat de batrini. Liga tribala nu era o institutie cu caracter net politic sau militar. Procesul de agregare a triburilor s-a efectuat pe baza comunitatii de limba, de interese comune si de religie. Mai mare importanta au avut triburile purtand numele fiilor lui Iosif Efraim si Menase, triburi din zona centrala a tarii si care ocupau teritoriul cel mai intins.

In sud, rolul principal i-a revenit tribului lui Iehuda. Organizatia lor de tip patriarhal, sfatul batrinilor, capii familiilor mai mari, administrau justitia si decideau asupra problemelor de ordin economic sau militar ale tribului. Triburile ebraice nu aveau razboinici de profesie, cum aveau canaaneenii; dar in momentele critice au aparut capi locali, "judecatorii", cu functie ocazionala si limitata ca durata, de conducatori militari. Acesti sefi temporari nu erau autocrati; autoritatea le era conferita de prestigiul lor personal.

Epoca "judecatorilor" a durat aproximativ doua secole, pana la sfirsitul secolului al XI-lea, cind a aparut institutia regalitatii. Dar regalitatea la evrei n-a aparut ca o institutie autocrata; caci individualismul si egalitarismul caractere tipice ale nomadului erau categoric impotriva nu numai a extinderii proprietatilor mari, fie si regale, ci si impotriva unei accentuari prea mari a diferentierii sociale, sau a puterii regale autoritare. Fiind considerata de origine divina, regalitatea era teoretic absoluta; in realitate insa monarhia n-a fost la evrei o monarhie absoluta decat sub unii regi, ca de pilda Solomon.

Primul rege, Saul, a capatat investitura, cum am spus, de la profeti Samuel, deci de la autoritatea religioasa. A obtinut succese militare stralucite, a avut merite incontestabile in ce priveste organizarea si intarire statului; dar cand a intrat in conflict cu clerul masacrind chiar 85 de preoti care il sustineau pe David Saul a fost parasit. Ideea de regalitate contra venea traditiilor si mentalitatii triburilor nomade cum s-a spus. Dar David va fi uns ca rege de sfatul batrinilor tuturor triburilor si va face inaintea lui Yahweh un pact in acelasi timp cu divinitatea si cu poporul sau. Monarhia ebraica era deci "de drept divin", ca toate monarhiile antice orientale. Dar spre deosebire de Egipt sau de Mesopotamia, de pilda, regele Israelului nu va fi divinizat.